

[Aksel Larsen.]

at man havde fået den formelle anmodning fra staten Israel om anerkendelse, men at regeringen anså det for hensigtsmæssigt at overveje dette spørgsmål sammen med Sverige og Norge i den hensigt at tilstræbe en ensartet afgørelse.

Den højtærede udenrigsminister lovede dengang — det er nu et stykke tid siden —, at såsnart endelig beslutning måtte foreligge, ville den blive offentliggjort. Jeg har ikke hørt noget om, hvordan det går med overvejelserne, og der er ingen beslutning blevet offentliggjort. Jeg tillader mig derfor at spørge regeringen, om den har tilendebragt sine overvejelser om Danmarks anerkendelse af staten Israel.

Statsministeren (Hans Hedtoft): I udenrigsministerens fraværelse på grund af deltagelse i De Forenede Nationers plenarforsamling i Paris vil jeg gerne besvare det stillede spørgsmål.

Som det ærede medlem hr. Aksel Larsen mindede om, stillede han den 26. maj i år her i tinget følgende spørgsmål til udenrigsministeren: „Ager regeringen at anerkende den nye stat Israel?“ Udenrigsministeren svarede dengang, at den danske regering havde taget dette spørgsmål op til overvejelse, men gjorde opmærksom på, at spørgsmålet på forskellig måde hang sammen med foranstaltninger, som var truffet af De Forenede Nationer. Endvidere meddelte udenrigsministeren bl. a., at i en sag som denne plejede de nordiske lande at orientere sig om hverandres stilling for såvidt muligt at følge en ensartet linie. Den danske regering har endnu ikke tilendebragt sine overvejelser af spørgsmålet om Danmarks anerkendelse af Israel.

Af de 58 stater, der er medlemmer af De Forenede Nationer, har hidtil, såvidt det er regeringen bekendt, Sovjetunionen, Tjekkoslavakiet, USA, Costa Rica, Guatemala, Nicaragua, Panama, Venezuela, Uruguay og Den Sydafrikanske Union givet deres anerkendelse af staten Israel, foruden Finland, Rumænien, Bulgarien og Ungarn, der ikke er medlemmer af De Forenede Nationer. De retlige og faktiske forudsætninger har ikke ændret sig afgørende, siden det ærede medlem fremsatte sit spørgsmål den 26. maj. Spørgsmålet om Palæstinas fremtid er stadig til behandling i De Forenede Nationer. Regeringen mener, at man bør overveje nøje, hvilket skridt man tager for ikke at indvirke skadeligt på mulighederne for at opnå fredelige og stabile forhold i Palæstina.

Den danske regering har i sommerens og efterårets løb holdt sig i kontakt med den islandske, den norske og den svenske regering angående denne sag, men heller ikke disse tre regeringer har hidtil afsluttet deres overvejelser af spørgsmålet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Juul* til ministeren for handel, industri og søfart.

Vil ministeren søge de nugældende retningslinier for tildeling af vævegarn ændret, således at også nye virksomheder kan komme i gang?

Juul: Når jeg har stillet det spørgsmål til den højtærede minister for handel, industri og søfart, er grunden den, at jeg ved henvendelse til fordelingskontoret har fået den besked, at virksomheder, der ikke var i gang i 1939, ingen tildeling kunne få.

Jeg skal ikke nægte, at det måske en overgang, medens forsyningsvanskelighederne var særlig store, kan have været nødvendigt at opretholde en sådan fordeling, men i det lange løb vil det virke meget uheldigt, hvis man afskærer nye virksomheder fra at komme i gang.

Lad mig nævne et par eksempler.

Jeg har i den senere tid haft flere henvendelser fra enlige kvinder, som af forskellige årsager er hindret i at påtage sig normal erhvervsvirksomhed, en almindelig gerning i erhvervslivet. Nu har disse kvinder uddannet sig i vævning og ønsker en tildeling af garn, så at de kan få en sund beskæftigelse og tjene så meget, at de kan klare sig selv økonomisk.

De har bedt mig som deres nærmeste repræsentant i folketinget om at stå dem bi i den anledning. Jeg har derfor sat mig i forbindelse med fordelingskontoret og spurgt, om man kunne vente, at en ansøgning fra dem om tildeling af garn ville kunne bevilges. Det svar, jeg har modtaget, går ud på, at der var 99 pct. sandsynlighed for, at en sådan ansøgning ville blive mødt med afslag.

Jeg finder, det er meget uheldigt, hvis det virkelig forholder sig sådan, og jeg mener, der bør gøres, hvad gøres kan, for at støtte vanskeligt stillede medborgere i deres bestræbelser for at ernære sig selv. Det kan vel ikke fejle, at handelsoverenskomsten med England i 1947, der bragte os ud af prisklemmen, og Marshallhjælpen må have forøget vore importmuligheder ganske betydeligt, så at der kunne være